

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2017/541 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 martie 2017

privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea este fondată pe valorile universale ale demnității umane, libertății, egalității și solidarității și ale respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Acestea se bazează pe principiul democrației și pe principiul statului de drept, principii care sunt comune statelor membre.
- (2) Actele de terorism constituie una dintre cele mai grave încălcări ale valorilor universale ale demnității umane, libertății, egalității și solidarității și ale respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului pe care se întemeiază Uniunea. Acestea reprezintă, de asemenea, una dintre cele mai grave atingeri aduse democrației și statului de drept, principii care sunt comune statelor membre și care stau la baza Uniunii.
- (3) Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului ⁽³⁾ este piatra de temelie a răspunsului statelor membre în materie de justiție penală pentru combaterea terorismului. Un cadru juridic comun tuturor statelor membre și, în special, o definiție armonizată a infracțiunilor de terorism servesc drept criteriu pentru schimbul de informații și cooperarea dintre autoritățile naționale competente, în conformitate cu Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾, cu Deciziile 2008/615/JAI ⁽⁵⁾ și 2005/671/JAI ⁽⁶⁾ ale Consiliului, cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ și cu Deciziile-cadru 2002/584/JAI ⁽⁸⁾ și 2002/465/JAI ⁽⁹⁾ ale Consiliului.

⁽¹⁾ JO C 177, 18.5.2016, p. 51.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 16 februarie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 7 martie 2017.

⁽³⁾ Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.6.2002, p. 3).

⁽⁴⁾ Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 386, 29.12.2006, p. 89).

⁽⁵⁾ Decizia 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere (JO L 210, 6.8.2008, p. 1).

⁽⁶⁾ Decizia 2005/671/JAI a Consiliului din 20 septembrie 2005 privind schimbul de informații și cooperarea referitoare la infracțiunile de terorism (JO L 253, 29.9.2005, p. 22).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Eurodac de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (JO L 180, 29.6.2013, p. 1).

⁽⁸⁾ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

⁽⁹⁾ Decizia-cadru 2002/465/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind echipele comune de anchetă (JO L 162, 20.6.2002, p. 1).

- (4) Amenințarea teroristă s-a amplificat și a evoluat rapid în ultimii ani. Persoanele denumite „luptători teroriști străini” se deplasează în străinătate în scopuri teroriste. Luptătorii teroriști străini care se întorc reprezintă o amenințare sporită la adresa securității în toate statele membre. Luptătorii teroriști străini au fost asociați cu atacuri și comploturi recente în mai multe state membre. În plus, Uniunea și statele sale membre se confruntă cu amenințări tot mai mari din partea persoanelor care sunt inspirate sau instruite de grupuri teroriste din străinătate, dar care rămân în Europa.
- (5) În Rezoluția 2178 (2014), Consiliul de Securitate al ONU și-a exprimat preocuparea față de amenințarea tot mai mare venită din partea luptătorilor teroriști străini și a solicitat tuturor statelor membre ale ONU să se asigure că infracțiunile legate de acest fenomen sunt pedepsite în temeiul dreptului intern. Consiliul Europei a adoptat, în această privință, în 2015, Protocolul adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului.
- (6) Luând în considerare evoluția amenințărilor teroriste și obligațiile juridice ale Uniunii și ale statelor membre în temeiul dreptului internațional, definiția infracțiunilor de terorism, a infracțiunilor legate de un grup terorist și a infracțiunilor legate de activități de terorism ar trebui armonizate și mai mult în toate statele membre, astfel încât să acopere într-un mod mai cuprinzător, în mod special, comportamentul referitor la luptătorii teroriști străini și la finanțarea terorismului. Aceste forme de comportament ar trebui să fie pedepsite și în cazul în care sunt comise prin intermediul internetului, inclusiv al mijloacelor de comunicare sociale.
- (7) În plus, caracterul transfrontalier al terorismului necesită un răspuns și o cooperare coordonată solidă în cadrul statelor membre și între acestea, precum și cooperarea cu agențiile și organismele competente ale Uniunii în combaterea terorismului, inclusiv Europol și Eurojust, și între acestea. În acest scop, ar trebui utilizate eficient instrumentele și resursele disponibile pentru cooperare, cum ar fi echipele comune de anchetă și reuniunile de coordonare facilitate de Eurojust. Caracterul global al terorismului necesită un răspuns internațional, care impune Uniunii și statelor sale membre să consolideze cooperarea cu țările terțe relevante. Un răspuns și o cooperare coordonate solide sunt, de asemenea, necesare în vederea securizării și obținerii de probe electronice.
- (8) Prezenta directivă enumeră în mod exhaustiv o serie de infracțiuni grave, cum ar fi atacurile împotriva vieții unei persoane, ca acte săvârșite cu intenție care pot fi calificate drept infracțiuni de terorism atunci când și în măsura în care sunt comise cu un scop terorist specific, și anume de a intimida în mod grav o populație, de a constrânge în mod nelegitim un guvern sau o organizație internațională să îndeplinească sau să se abțină de la îndeplinirea oricărui act sau de a destabiliza grav sau de a distruge structurile politice, constituționale, economice sau sociale fundamentale ale unei țări sau ale unei organizații internaționale. Amenințarea de a săvârși astfel de acte cu intenție ar trebui, de asemenea, să fie considerată infracțiune de terorism atunci când se stabilește pe baza unor circumstanțe obiective că amenințarea a fost făcută cu un astfel de scop terorist. În schimb, actele care vizează, de exemplu, constrângerea unui guvern de a îndeplini un act sau de a se abține de la îndeplinirea oricărui act, fără a fi totuși incluse în lista exhaustivă de infracțiuni grave, nu ar trebui considerate infracțiuni de terorism în conformitate cu prezenta directivă.
- (9) Infracțiunile legate de activități de terorism sunt foarte grave, deoarece acestea au potențialul de a conduce la săvârșirea de infracțiuni de terorism și de a permite teroriștilor și grupurilor teroriste să-și mențină și să-și dezvolte în continuare activitățile infracționale, ceea ce justifică incriminarea unui astfel de comportament.
- (10) Infracțiunea de instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism include, printre altele, glorificarea și justificarea terorismului sau difuzarea de mesaje sau imagini online și offline, inclusiv cele referitoare la victimele terorismului, ca modalitate de a dobândi sprijin pentru cauzele teroriștilor sau pentru a intimida în mod grav populația. Un astfel de comportament ar trebui să fie pedepsit atunci când generează pericolul săvârșirii de acte de terorism. În fiecare caz concret, atunci când se analizează dacă este generat un astfel de pericol, ar trebui să se ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, cum ar fi autorul și destinatarul mesajului, precum și contextul în care este săvârșit actul. Importanța și natura credibilă a pericolului ar trebui să fie, de asemenea, luate în considerare atunci când se aplică dispoziția privind instigarea publică în conformitate cu dreptul intern.
- (11) Incriminarea primirii de instruire în scopuri teroriste completează infracțiunea existentă de oferire de instruire și abordează în mod specific amenințările pe care le reprezintă persoanele care se pregătesc în mod activ să săvârșescă infracțiuni de terorism, inclusiv persoanele care în cele din urmă acționează pe cont propriu. Primirea de instruire în scopuri teroriste include obținerea de cunoștințe, documente sau competențe practice. Studiul individual, inclusiv prin intermediul internetului sau prin consultarea altor materiale de predare, ar trebui, de asemenea, să fie considerat primire de instruire în scopuri teroriste atunci când rezultă dintr-un comportament

activ și este efectuat cu intenția de a comite sau de a contribui la comiterea unei infracțiuni de terorism. În contextul tuturor împrejurărilor specifice ale cazului, această intenție poate, de exemplu, să fie dedusă din tipul de materiale și frecvența de referință. Astfel, descărcarea unui manual pentru confecționarea de explozivi în scopul comiterii unei infracțiuni de terorism ar putea fi considerată drept primire de instruire în scopuri teroriste. În schimb, simplul fapt de a vizita site-uri sau de a colecta materiale în scopuri legitime, cum ar fi scopuri academice sau de cercetare, nu se consideră drept primire de instruire în scopuri teroriste în conformitate cu prezenta directivă.

- (12) Având în vedere gravitatea amenințării și necesitatea, în special, de a opri fluxul luptătorilor teroriști străini, este necesar să se incrimineze deplasările în străinătate în scopuri teroriste, și anume nu numai comiterea de infracțiuni de terorism și oferirea sau primirea de instruire, ci și participarea la activitățile unui grup terorist. Nu este indispensabil să se incrimineze acțiunea de deplasare ca atare. În plus, deplasările pe teritoriul Uniunii în scopuri teroriste reprezintă o amenințare în creștere la adresa securității. Statele membre pot decide, de asemenea, să abordeze amenințările teroriste care rezultă din deplasările în scopuri teroriste pentru statul membru în cauză prin incriminarea actelor pregătitoare, care pot include planificarea sau uneltirea, cu scopul de a săvârși sau de a contribui la o infracțiune de terorism. De asemenea, ar trebui să fie incriminat orice act de facilitare a unei astfel de deplasări.
- (13) Comerțul ilicit cu arme de foc, petrol, droguri, țigări, mărfuri contrafăcute și bunuri culturale, precum și traficul de ființe umane, activitățile de racket și extorcare de fonduri au devenit modalități profitabile de a obține finanțare pentru grupurile teroriste. În acest context, legăturile din ce în ce mai strânse dintre criminalitatea organizată și grupurile teroriste constituie o amenințare în creștere la adresa securității Uniunii și ar trebui, prin urmare, să fie luate în considerare de către autoritățile statelor membre implicate în proceduri penale.
- (14) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ stabilește norme comune privind prevenirea utilizării sistemului financiar al Uniunii în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului. Pe lângă această abordare preventivă, finanțarea terorismului ar trebui să fie incriminată în statele membre. Incriminarea ar trebui să acopere nu numai finanțarea actelor de terorism, ci și finanțarea unui grup terorist, precum și alte infracțiuni legate de activități de terorism, cum ar fi recrutarea și instruirea sau deplasarea în scopuri teroriste, astfel încât să se neutralizeze structurile de sprijin care facilitează comiterea de infracțiuni de terorism.
- (15) Acordarea de sprijin material în scopuri teroriste prin intermediul unor persoane care sunt implicate sau care acționează ca intermediari în furnizarea sau circulația serviciilor, activelor și bunurilor, inclusiv tranzacții comerciale care implică intrarea sau ieșirea din Uniune, cum ar fi vânzarea, cumpărarea sau schimbul unui bun cultural de interes arheologic, artistic, istoric sau științific îndepărtat în mod ilegal dintr-o zonă controlată de un grup terorist la momentul îndepărtării, ar trebui să fie incriminată în statele membre, ca formă de complicitate la terorism sau de finanțare a terorismului, dacă sprijinul în cauză este acordat cunoscându-se faptul că se intenționează utilizarea, integrală sau parțială, în scopuri teroriste a acestor operațiuni sau produse provenite din săvârșirea acestora sau că acestea vor aduce beneficii unor grupuri teroriste. Pot fi necesare măsuri suplimentare pentru a combate în mod eficient comerțul ilicit cu bunuri culturale ca sursă de venituri pentru grupurile teroriste.
- (16) Tentativa de deplasare în străinătate în scopuri teroriste ar trebui să fie incriminată, precum și tentativa de oferire de instruire și de recrutare în scopuri teroriste.
- (17) În ceea ce privește infracțiunile prevăzute în prezenta directivă, noțiunea de intenție trebuie să se aplice tuturor elementelor constitutive ale acestor infracțiuni. Caracterul intențional al unei acțiuni sau inacțiuni poate fi dedus din circumstanțe factice și obiective.
- (18) Ar trebui să se prevadă sancțiuni aplicabile persoanelor fizice și juridice care sunt răspunzătoare pentru astfel de infracțiuni, care să reflecte gravitatea respectivelor infracțiuni.
- (19) În cazul în care recrutarea și instruirea în scopuri teroriste sunt îndreptate către un copil, statele membre ar trebui să se asigure că judecătorii pot ține seama de această circumstanță la condamnarea infractorilor, neexistând însă o obligație a judecătorilor de a spori pedeapsa. Rămâne la latitudinea judecătorului să evalueze circumstanța respectivă împreună cu celelalte elemente de fapt ale cazului analizat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

- (20) Ar trebui stabilite norme jurisdicționale pentru a garanta că infracțiunile prevăzute în prezenta directivă pot face obiectul unei urmăririi penale eficiente. În special, pare să fie adecvat să se stabilească competența în ceea ce privește infracțiunile săvârșite de către persoanele care oferă instruire în scopuri teroriste, indiferent de cetățenia lor, ținând seama de efectele posibile ale unui astfel de comportament pe teritoriul Uniunii și de legătura materială strânsă dintre infracțiunile de oferire și de primire de instruire în scopuri teroriste.
- (21) Pentru a asigura succesul investigației și al urmăririi penale în cazul infracțiunilor de terorism, al infracțiunilor referitoare la un grup terorist sau al infracțiunilor legate de activitățile de terorism, persoanele responsabile cu investigarea sau urmărirea penală a acestor infracțiuni ar trebui să aibă posibilitatea de a utiliza instrumente de investigare eficiente, precum cele utilizate în combaterea criminalității organizate sau a altor infracțiuni grave. Utilizarea unor astfel de instrumente, în conformitate cu dreptul intern, ar trebui să fie specifică, să țină seama de principiul proporționalității, precum și de natura și gravitatea infracțiunilor investigate și să respecte dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Astfel de instrumente ar trebui, după caz, să includă, de exemplu, percheziții, interceptarea comunicațiilor, supravegherea sub acoperire, inclusiv supravegherea electronică, realizarea și păstrarea de înregistrări pe suport audio, în vehicule și locuri private sau publice, și de înregistrări ale imaginilor unor persoane în vehicule și locuri publice, precum și investigații financiare.
- (22) Un mijloc eficace de combatere a terorismului pe internet este eliminarea la sursă a conținutului online care constituie o instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism. Statele membre ar trebui să depună toate eforturile pentru a coopera cu țările terțe în încercarea de a asigura eliminarea conținutului online care constituie o instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism de pe serverele de pe teritoriul lor. Totuși, atunci când eliminarea unui astfel de conținut la sursă nu este fezabilă, pot fi instituite de asemenea mecanisme de blocare a accesului la un astfel de conținut de pe teritoriul Uniunii. Măsurile întreprinse de statele membre în conformitate cu prezenta directivă cu scopul de a elimina conținutul online care constituie o instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism sau, dacă acest lucru nu este fezabil, blocarea accesului la un astfel de conținut ar putea să se bazeze pe măsuri publice, cum ar fi măsuri legislative, măsuri fără caracter legislativ sau măsuri judiciare. În contextul respectiv, prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor luate din proprie inițiativă de industria internetului pentru a preveni utilizarea abuzivă a serviciilor sale, și nici sprijinului pentru astfel de acțiuni oferit de statele membre, cum ar fi detectarea și marcarea conținutului terorist. Indiferent de temeiul acțiunii sau metoda aleasă, statele membre ar trebui să se asigure că aceasta oferă un nivel corespunzător de securitate juridică și previzibilitate pentru utilizatori și furnizorii de servicii și posibilitatea unei căi de atac judiciare în conformitate cu dreptul intern. Orice astfel de măsuri trebuie să țină seama de drepturile utilizatorilor finali și să respecte procedurile juridice și judiciare existente și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”).
- (23) Eliminarea sau, atunci când aceasta nu este fezabilă, blocarea conținutului online care constituie o instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism, în conformitate cu prezenta directivă, nu ar trebui să aducă atingere normelor prevăzute în Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹). În special, nicio obligație generală nu ar trebui impusă furnizorilor de servicii pentru monitorizarea informațiilor pe care le transmit sau le stochează, și nici pentru a căuta în mod activ fapte sau circumstanțe care să indice o activitate ilegală. În plus, furnizorii de servicii de găzduire nu ar trebui să fie răspunzători atât timp cât nu au efectiv cunoștință de activități sau informații ilegale și nu cunosc faptele sau circumstanțele din care să rezulte că activitățile sau informațiile sunt vădit ilegale.
- (24) Pentru combaterea eficace a terorismului, este esențial un schimb eficient de informații considerate relevante de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigației sau urmăririi penale a infracțiunilor de terorism între autoritățile competente și agențiile Uniunii. Statele membre ar trebui să se asigure că schimbul de informații se face în timp util și în mod eficace în conformitate cu dreptul național și cu cadrul juridic existent al Uniunii, cum ar fi Decizia 2005/671/JAI, Decizia 2007/533/JAI a Consiliului (²) și Directiva (UE) 2016/681 a Parlamentului European și a Consiliului (³). Atunci când analizează dacă este oportun să facă schimb de informații relevante, autoritățile naționale competente ar trebui să ia în considerare amenințarea gravă reprezentată de infracțiunile de terorism.

(¹) Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

(²) Decizia 2007/533/JAI a Consiliului din 12 iunie 2007 privind înființarea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen de a doua generație (SIS II) (JO L 205, 7.8.2007, p. 63).

(³) Directiva (UE) 2016/681 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind utilizarea datelor din registrul cu numele pasagerilor (PNR) pentru prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor de terorism și a infracțiunilor grave (JO L 119, 4.5.2016, p. 132).

- (25) Pentru a consolida cadrul existent privind schimbul de informații în domeniul combaterii terorismului, astfel cum este prevăzut în Decizia 2005/671/JAI, statele membre ar trebui să se asigure că informațiile relevante colectate de autoritățile lor competente în cadrul procedurilor penale, de exemplu autoritățile de aplicare a legii, procurori sau judecători de instrucție, sunt puse la dispoziția autorităților competente corespunzătoare dintr-un alt stat membru pentru care consideră că aceste informații ar putea fi relevante. Ca o condiție minimă, astfel de informații relevante ar trebui să includă, după caz, informațiile care sunt transmise către Europol sau Eurojust în conformitate cu Decizia 2005/671/JAI. Aceasta se face în conformitate cu normele Uniunii privind protecția datelor, astfel cum sunt prevăzute în Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, și fără a aduce atingere normelor Uniunii privind cooperarea între autoritățile naționale competente în cadrul procedurilor penale, cum ar fi cele prevăzute în Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ sau în Decizia-cadru 2006/960/JAI.
- (26) Ar trebui să se facă schimb de informații relevante colectate de autoritățile competente ale statelor membre în cadrul procedurilor penale în legătură cu infracțiunile de terorism. Termenul „proceduri penale” se interpretează ca incluzând toate fazele procedurilor, din momentul în care o persoană este suspectată sau acuzată de comiterea unei infracțiuni până când hotărârea prin care se stabilește că persoana respectivă a comis infracțiunea în cauză rămâne definitivă.
- (27) Statele membre ar trebui să adopte măsuri de protecție, sprijin și asistență care să răspundă nevoilor specifice ale victimelor terorismului, în conformitate cu Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ și cu dispozițiile suplimentare din prezenta directivă. O victimă a terorismului este cea definită la articolul 2 din Directiva 2012/29/UE, și anume o persoană fizică care a suferit un prejudiciu, inclusiv o vătămare a integrității sale fizice, mentale sau emoționale, sau un prejudiciu economic, în măsura în care acesta a fost cauzat în mod direct de o infracțiune de terorism, sau un membru de familie al unei persoane al cărei deces a fost cauzat în mod direct de o infracțiune de terorism și care a suferit prejudicii în urma decesului persoanei respective. Membrii de familie ai victimelor terorismului care au supraviețuit, astfel cum sunt definiți la respectivul articol, au acces la serviciile de sprijinire a victimelor și la măsuri de protecție în conformitate cu respectiva directivă.
- (28) Asistența privind cererile victimelor pentru acordarea de despăgubiri nu aduce atingere și intervine în plus față de asistența pe care victimele terorismului o primesc de la autoritățile responsabile în materie de asistență în conformitate cu Directiva 2004/80/CE a Consiliului ⁽⁴⁾. Aceasta nu aduce atingere normelor naționale privind reprezentarea legală în vederea solicitării de despăgubiri, inclusiv prin regimuri de asistență juridică, și nici altor norme naționale relevante privind despăgubirile.
- (29) Statele membre ar trebui să se asigure că un răspuns cuprinzător la nevoile specifice ale victimelor terorismului imediat după un atac terorist și pentru cât timp este necesar este furnizat în cadrul infrastructurii naționale de răspuns în situații de urgență. În acest scop, statele membre pot crea un site de internet unic, actualizat cu toate informațiile relevante, și un centru de sprijin de urgență pentru victime și membrii familiilor acestora care să asigure un prim ajutor psihologic și sprijin emoțional. Inițiativele statelor membre în acest sens ar trebui sprijinite prin utilizarea deplină a mecanismelor și resurselor comune de asistență disponibile la nivelul Uniunii. Serviciile de sprijin ar trebui să țină seama de faptul că nevoile specifice ale victimelor terorismului pot evolua în timp. În această privință, statele membre ar trebui să se asigure că serviciile de sprijin abordează în primul rând cel puțin nevoile emoționale și psihologice ale celor mai vulnerabile victime ale terorismului și informează toate victimele terorismului cu privire la disponibilitatea unui sprijin emoțional și psihologic suplimentar, inclusiv sprijin și consiliere de specialitate în caz de traume.
- (30) Statele membre ar trebui să se asigure că toate victimele terorismului au acces la informații referitoare la drepturile victimelor, la serviciile de sprijin și la schemele de despăgubire disponibile în statul membru în care a fost săvârșită infracțiunea de terorism. Statele membre în cauză ar trebui să ia măsurile corespunzătoare în vederea facilitării cooperării între ele, cu scopul de a se asigura că victimele terorismului care își au reședința în alt stat membru decât cel în care a fost săvârșită infracțiunea de terorism au acces efectiv la astfel de informații. În plus, statele membre ar trebui să se asigure că victimele terorismului au acces la servicii de sprijin pe termen lung în statul lor membru de reședință, chiar dacă infracțiunea de terorism a avut loc în alt stat membru.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

⁽²⁾ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

⁽⁴⁾ Directiva 2004/80/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind despăgubirea victimelor infracționalității (JO L 261, 6.8.2004, p. 15).

- (31) Astfel cum se reflectă în Strategia revizuită a UE pentru combaterea radicalizării și a recrutării în scopuri teroriste din 2014 și în Concluziile Consiliului Uniunii Europene și ale statelor membre reunite în cadrul Consiliului privind îmbunătățirea răspunsului justiției penale la radicalizarea care duce la terorism și la extremism violent, din 2015, prevenirea radicalizării și a recrutării în scopuri teroriste, inclusiv radicalizarea online, necesită o abordare pe termen lung, proactivă și cuprinzătoare. O astfel de abordare ar trebui să combine măsuri în domeniul justiției penale cu politici în domeniile educației, incluziunii sociale și integrării, precum și furnizarea de programe de deradicalizare sau de dezangajare și programe de ieșire sau de reabilitare, inclusiv în contextul detenției și al probațiunii. Statele membre ar trebui să facă schimb de bune practici privind măsuri eficiente și proiecte în acest domeniu, în special în ceea ce privește luptătorii teroriști străini, precum și luptătorii străini care se întorc în țara lor, după caz, în cooperare cu Comisia și cu agențiile și organismele relevante ale Uniunii.
- (32) Statele membre ar trebui să își continue eforturile pentru a preveni și a combate radicalizarea care duce la terorism prin coordonarea, schimbul de informații și de experiență privind politicile naționale de prevenire și prin punerea în aplicare sau, după caz, actualizarea politicilor naționale de prevenire, ținând seama de propriile nevoi, obiective și capacități, pe baza propriilor lor experiențe. Comisia ar trebui, după caz, să ofere sprijin autorităților naționale, regionale și locale pentru elaborarea politicilor de prevenire.
- (33) Statele membre ar trebui, în funcție de nevoile și circumstanțele specifice relevante din fiecare stat membru, să ofere sprijin pentru profesioniști, inclusiv partenerii din societatea civilă care sunt susceptibili să intre în contact cu persoanele vulnerabile la radicalizare. Astfel de măsuri de sprijin pot include, în special, măsuri de formare și de sensibilizare care urmăresc să le permită să identifice și să abordeze semnele de radicalizare. Astfel de măsuri ar trebui, după caz, să fie luate în cooperare cu societăți private, organizațiile relevante ale societății civile, comunitățile locale și alte părți interesate.
- (34) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere nevoia de norme armonizate la nivelul Uniunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (35) Prezenta directivă respectă principiile recunoscute la articolul 2 din Tratatul UE, respectă drepturile și libertățile fundamentale și respectă principiile recunoscute în special de cartă, inclusiv cele stabilite în titlurile II, III, V și VI din cartă care cuprind, printre altele, dreptul la libertate și la siguranță, libertatea de exprimare și de informare, libertatea de asociere și libertatea de gândire, de conștiință și de religie, interzicerea generală a discriminării, în special pe motive de rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de orice altă natură, dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, care acoperă, de asemenea, cerința de precizie, claritate și previzibilitate în ceea ce privește dreptul penal, prezumția de nevinovăție, precum și libertatea de circulație, astfel cum se prevede la articolul 21 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și în Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. Prezenta directivă trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu respectivele drepturi și principii, luând în considerare, în același timp, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și alte obligații privind drepturile omului în temeiul dreptului internațional.
- (36) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în temeiul dreptului Uniunii cu privire la drepturile procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale.
- (37) Prezenta directivă nu ar trebui să aibă ca efect modificarea drepturilor, a obligațiilor și a responsabilităților statelor membre în temeiul dreptului internațional, inclusiv în temeiul dreptului internațional umanitar. Prezenta directivă nu reglementează activitățile forțelor armate pe parcursul unui conflict armat, acestea fiind reglementate de dreptul internațional umanitar în sensul dat acestor termeni în dreptul respectiv, și nici activitățile forțelor militare ale unui stat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale, în măsura în care sunt reglementate de alte norme de drept internațional.
- (38) Furnizarea activităților umanitare de către organizații umanitare imparțiale, recunoscute de dreptul internațional, inclusiv dreptul internațional umanitar, nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, ținând totodată seama de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

(1) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

- (39) Punerea în aplicare a măsurilor de drept penal adoptate în temeiul prezentei directive ar trebui să fie proporțională cu natura și circumstanțele infracțiunii, în ceea ce privește obiectivele legitime urmărite și necesitatea lor într-o societate democratică, și ar trebui să excludă orice formă de arbitrar, rasism sau discriminare.
- (40) Niciun element din prezenta directivă nu ar trebui să fie interpretat în sensul reducerii sau restricționării difuzării informațiilor în scopuri științifice, academice sau de raportare. Exprimarea opiniilor radicale, polemice sau controversate în cadrul unei dezbateri publice privind chestiunile politice sensibile nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive și, în special, a definiției instigării publice la săvârșirea infracțiunilor de terorism.
- (41) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, respectivele state membre nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (42) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (43) Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să înlocuiască Decizia-cadru 2002/475/JAI în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive și să modifice Decizia 2005/671/JAI,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme minime privind definiția infracțiunilor și a sancțiunilor în domeniul infracțiunilor de terorism, al infracțiunilor legate de un grup terorist și al infracțiunilor legate de activități de terorism, precum și măsuri de protecție, de sprijin și de asistență a victimelor terorismului.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „fonduri” înseamnă active de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, indiferent de modul de dobândire, precum și acte sau instrumente juridice sub orice formă, inclusiv electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau un interes față de astfel de active, inclusiv, dar fără a se limita la credite bancare, cecuri de călătorie, cecuri bancare, ordine de plată, acțiuni, valori mobiliare, obligațiuni, trate, acredite;
2. „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor și a organismelor publice care acționează în exercițiul autorității statului, precum și a organizațiilor internaționale publice;
3. „grup terorist” înseamnă un grup structurat format din mai mult de două persoane, stabilit în timp și care acționează concertat în vederea săvârșirii de infracțiuni de terorism; termenul „grup structurat” desemnează un grup care nu s-a constituit la întâmplare pentru a săvârși imediat o infracțiune și care nu are în mod necesar roluri formal definite pentru membrii săi, continuitate în compoziție sau structură elaborată.

TITLUL II

INFRAȚIUNILE DE TERORISM ȘI INFRAȚIUNILE LEGATE DE UN GRUP TERORIST

Articolul 3

Infrațțiuni de terorism

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele acte săvârșite cu intenție, astfel cum sunt definite ca infrațțiuni în dreptul intern, care, prin natura sau contextul lor, pot aduce atingere gravă unei țări sau unei organizații internaționale, sunt definite drept infrațțiuni de terorism atunci când sunt săvârșite într-unul dintre scopurile enumerate la alineatul (2):

- (a) atingerile aduse vieții unei persoane care pot cauza moartea;
- (b) atingerile aduse integrității fizice a unei persoane;
- (c) răpirea sau luarea de ostatici;
- (d) cauzarea de distrugerii masive unui edificiu guvernamental sau public, unui sistem de transport, unei infrastructuri, inclusiv unui sistem informatic, unei platforme fixe situate pe platoul continental, unui loc public sau unui bun privat, susceptibile să pună în pericol vieți umane sau să producă pierderi economice considerabile;
- (e) capturarea de aeronave, de nave sau de alte mijloace de transport de pasageri sau de mărfuri;
- (f) fabricarea, posesia, achiziționarea, transportul, furnizarea sau utilizarea de explozivi sau de arme, inclusiv arme chimice, biologice, radiologice sau nucleare, precum și cercetarea și dezvoltarea de arme chimice, biologice, radiologice sau nucleare;
- (g) eliberarea de substanțe periculoase sau provocarea de incendii, inundații sau explozii care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;
- (h) perturbarea sau întreruperea aprovizionării cu apă, electricitate sau orice altă resursă naturală fundamentală care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;
- (i) afectarea ilegală a integrității sistemelor, astfel cum se prevede la articolul 4 din Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, în cazurile în care se aplică articolul 9 alineatul (3) sau articolul 9 alineatul (4) literele (b) sau (c) din respectiva directivă, precum și afectarea ilegală a integrității datelor, astfel cum se prevede la articolul 5 din respectiva directivă, în cazurile în care se aplică articolul 9 alineatul (4) litera (c) din respectiva directivă;
- (j) amenințarea de a săvârși oricare dintre actele enumerate la literele (a)-(i).

(2) Scopurile menționate la alineatul (1) sunt:

- (a) de a intimida grav o populație;
- (b) de a constrânge nelegitim un guvern sau o organizație internațională să îndeplinească sau să se abțină de la a îndeplini oricare act;
- (c) de a destabiliza grav sau de a distruge structurile politice, constituționale, economice sau sociale fundamentale ale unei țări sau ale unei organizații internaționale.

Articolul 4

Infrațțiuni legate de un grup terorist

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele acte, atunci când sunt săvârșite cu intenție, sunt incriminate ca infrațțiuni:

- (a) conducerea unui grup terorist;
- (b) participarea la activitățile unui grup terorist, inclusiv prin furnizarea de informații sau de resurse materiale sau prin orice formă de finanțare a activităților sale, având cunoștință de faptul că această participare va contribui la activitățile infracționale ale grupului terorist.

⁽¹⁾ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

TITLUL III

INFRAȚIUNI LEGATE DE ACTIVITĂȚI DE TERORISM

Articolul 5

Instigarea publică la săvârșirea unei infracțiuni de terorism

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că distribuirea sau punerea la dispoziția publicului în alt mod, prin orice mijloace, online sau offline, a unui mesaj, cu intenția de a instiga la săvârșirea uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(i), atunci când un astfel de comportament, în mod direct sau indirect, inclusiv prin glorificarea actelor de terorism, promovează săvârșirea de infracțiuni de terorism, generând astfel riscul ca una sau mai multe astfel de infracțiuni să fie săvârșite, este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

Articolul 6

Recrutarea în scopuri teroriste

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că fapta de a solicita unei alte persoane să săvârșească sau să contribuie la săvârșirea uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(i) sau la articolul 4 este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

Articolul 7

Oferirea de instruire în scopuri teroriste

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că oferirea de instrucțiuni cu privire la fabricarea sau folosirea de explozivi, arme de foc sau alte arme sau substanțe nocive sau periculoase sau la alte metode sau tehnici specifice cu scopul de a săvârși una dintre infracțiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(i) sau de a contribui la săvârșirea uneia dintre respectivele infracțiuni, știind că respectivele competențe oferite sunt menite să fie utilizate în acest scop, este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

Articolul 8

Primirea de instruire în scopuri teroriste

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că primirea de instrucțiuni cu privire la fabricarea sau folosirea de explozivi, arme de foc sau alte arme sau substanțe nocive sau periculoase sau la alte metode sau tehnici specifice, cu scopul de a săvârși una dintre infracțiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(i) sau de a contribui la săvârșirea uneia dintre respectivele infracțiuni, este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

Articolul 9

Deplasarea în scopuri teroriste

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că deplasarea într-o altă țară decât statul membru respectiv cu scopul de a săvârși o infracțiune de terorism, astfel cum este menționată la articolul 3, sau de a contribui la săvârșirea unei astfel de infracțiuni de terorism cu scopul de a participa la activitățile unui grup terorist, având cunoștință de faptul că o astfel de participare va contribui la activitățile infracționale ale grupului respectiv, astfel cum se menționează la articolul 4, sau cu scopul de a oferi ori primi instruire în scopuri teroriste astfel cum se menționează la articolele 7 și 8, este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că este incriminată ca infracțiune, atunci când este săvârșită cu intenție, una dintre următoarele fapte:

(a) deplasarea în statul membru respectiv cu scopul de a săvârși o infracțiune de terorism sau de a contribui la săvârșirea unei astfel de infracțiuni, astfel cum se menționează la articolul 3, cu scopul de a participa la activitățile unui grup terorist, având cunoștință de faptul că o astfel de participare va contribui la activitățile infracționale ale respectivului grup, astfel cum se menționează la articolul 4, sau cu scopul de a oferi ori primi instruire în scopuri teroriste, astfel cum se menționează la articolele 7 și 8; sau

(b) actele pregătitoare întreprinse de o persoană care intră în statul membru respectiv cu intenția de a săvârși o infracțiune de terorism sau de a contribui la săvârșirea unei astfel de infracțiuni, astfel cum se menționează la articolul 3.

*Articolul 10***Organizarea sau facilitarea în alt mod a deplasării în scopuri teroriste**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice activitate de organizare sau de facilitare prin care se oferă asistență oricărei persoane pentru a se deplasa în scopuri teroriste, astfel cum se menționează la articolul 9 alineatul (1) și la articolul 9 alineatul (2) litera (a), având cunoștință de faptul că asistența astfel oferită este în acest scop, este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

*Articolul 11***Finanțarea terorismului**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că furnizarea sau colectarea de fonduri, prin orice mijloace, în mod direct sau indirect, cu intenția ca acestea să fie utilizate sau având cunoștință de faptul că acestea vor fi utilizate, integral sau parțial, pentru săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-10 sau pentru a contribui la săvârșirea oricăreia dintre respectivele infracțiuni este incriminată ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.

(2) În cazul în care finanțarea terorismului menționată la alineatul (1) din prezentul articol se referă la oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3, 4 și 9, nu este necesar ca fondurile să fie într-adevăr utilizate, integral sau parțial, cu scopul de a săvârși sau de a contribui la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile respective, și nici nu este obligatoriu ca autorul să cunoască infracțiunea sau infracțiunile specifice pentru comiterea cărora urmează să fie utilizate fondurile.

*Articolul 12***Alte infracțiuni legate de activități de terorism**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura faptul că următoarele acte săvârșite cu intenție sunt incluse în infracțiunile legate de activități de terorism:

- (a) furtul calificat comis în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 3;
- (b) extorcarea în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 3;
- (c) întocmirea sau utilizarea de documente administrative false în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(i), la articolul 4 litera (b) și la articolul 9.

TITLUL IV

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND INFRACTIUNILE DE TERORISM, INFRACTIUNILE LEGATE DE UN GRUP TERORIST ȘI INFRACTIUNILE LEGATE DE ACTIVITĂȚI DE TERORISM*Articolul 13***Legătura cu infracțiunile de terorism**

Pentru ca o infracțiune menționată la articolul 4 sau în titlul III să fie incriminată, nu este necesar ca o infracțiune de terorism să fi fost săvârșită efectiv și nici nu este necesar, în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolele 5-10 și 12, să fie stabilită o legătură cu o altă infracțiune specifică prevăzută în prezenta directivă.

*Articolul 14***Complicitate, instigare și tentativă**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că complicitatea la săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8, 11 și 12 este incriminată.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că instigarea la săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-12 este incriminată.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că este incriminată tentativa de săvârșire a uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3, 6, 7, la articolul 9 alineatul (1), la articolul 9 alineatul (2) litera (a) și la articolele 11 și 12, cu excepția posesiei, astfel cum este prevăzută la articolul 3 alineatul (1) litera (f), și a infracțiunii menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (j).

*Articolul 15***Sancțiuni aplicabile persoanelor fizice**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3-12 și la articolul 14 se pedepsesc cu sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive, care pot să conducă la predare sau extrădare.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile de terorism menționate la articolul 3 și infracțiunile menționate la articolul 14, în măsura în care se referă la infracțiuni de terorism, se pedepsesc cu sancțiuni privative de libertate mai severe decât cele prevăzute de dreptul intern pentru astfel de infracțiuni în absența intenției speciale necesare în temeiul articolului 3, cu excepția cazurilor în care pedepsele care pot fi aplicate sunt deja pedepsele maxime posibile prevăzute în dreptul intern.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile prevăzute la articolul 4 se pedepsesc cu sancțiuni privative de libertate, pedeapsa maximă fiind de cel puțin 15 ani pentru infracțiunea menționată la articolul 4 litera (a) și de cel puțin opt ani pentru infracțiunile enumerate la articolul 4 litera (b). În cazul în care infracțiunea de terorism menționată la articolul 3 alineatul (1) litera (j) este săvârșită de o persoană care conduce un grup terorist, astfel cum se menționează la articolul 4 litera (a), pedeapsa maximă este de cel puțin opt ani.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când o infracțiune menționată la articolul 6 sau 7 este îndreptată către un copil, acest lucru poate, în conformitate cu dreptul intern, să fie luat în considerare la stabilirea pedepsei.

*Articolul 16***Circumstanțe atenuante**

Statele membre pot lua măsurile necesare pentru ca pedepsele menționate la articolul 15 să poată fi reduse în cazul în care autorul infracțiunii:

- (a) renunță la activitățile de terorism; și
- (b) furnizează autorităților administrative sau judiciare informații pe care acestea nu le-ar fi putut obține altfel, ajutându-le:
 - (i) să prevină sau să atenueze efectele infracțiunii;
 - (ii) să identifice sau să îi aducă în fața justiției pe ceilalți autori ai infracțiunii;
 - (iii) să găsească dovezi; sau
 - (iv) să împiedice săvârșirea altor infracțiuni menționate la articolele 3-12 și la articolul 14.

*Articolul 17***Răspunderea persoanelor juridice**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că se poate angaja răspunderea persoanelor juridice pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolele 3-12 și la articolul 14, săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând individual sau ca membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, în temeiul:

- (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice;
- (b) unei prerogative de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- (c) unei prerogative de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice.

(2) Statele membre iau, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că se poate angaja răspunderea persoanelor juridice în cazul în care controlul sau supravegherea necorespunzătoare din partea unei persoane menționate la alineatul (1) din prezentul articol a permis săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-12 și la articolul 14, în beneficiul respectivei persoane juridice, de către o persoană aflată în subordinea sa.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) din prezentul articol nu exclude urmărirea penală a persoanelor fizice având calitatea de autor, instigator sau complice la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-12 și la articolul 14.

*Articolul 18***Sancțiuni aplicabile persoanelor juridice**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică a cărei răspundere este angajată în temeiul articolului 17 se pedepsește prin aplicarea de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau nepenale și eventual alte sancțiuni, precum:

- (a) decăderea din dreptul de a primi beneficii publice sau ajutor public;
- (b) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;
- (c) punerea sub supraveghere judiciară;
- (d) o hotărâre judecătorească de lichidare;
- (e) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

*Articolul 19***Competența și urmărirea penală**

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor prevăzute la articolele 3-12 și la articolul 14, dacă:

- (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său;
- (b) infracțiunea a fost săvârșită la bordul unei nave aflate sub pavilionul său sau al unei aeronave înregistrate în statul membru respectiv;
- (c) autorul infracțiunii este resortisant al statului membru respectiv sau își are reședința în acesta;
- (d) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său;
- (e) infracțiunea a fost săvârșită împotriva instituțiilor sau a populației statului membru în cauză sau împotriva unei instituții, a unui organ, a unui oficiu sau a unei agenții a Uniunii care își are sediul în statul membru respectiv.

Fiecare stat membru își poate extinde competența dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul altui stat membru.

(2) Fiecare stat membru își poate extinde competența în ceea ce privește oferirea de instruire în scopuri teroriste, astfel cum se menționează la articolul 7, atunci când autorul infracțiunii oferă instruire resortisanților statului respectiv sau persoanelor care își au reședința în acesta, în cazurile în care nu se aplică alineatul (1) de la prezentul articol. Statul membru informează Comisia cu privire la acest lucru.

(3) În cazul în care o infracțiune este de competența mai multor state membre și oricare dintre statele membre respective poate efectua în mod valabil urmărirea penală pe baza aceluiași fapt, statele membre respective cooperează pentru a hotărî care dintre ele va efectua urmărirea penală împotriva autorilor infracțiunii, pentru a centraliza, în măsura posibilităților, procedurile într-un singur stat membru. În acest scop, statele membre pot utiliza Eurojust pentru a facilita cooperarea dintre autoritățile lor judiciare și coordonarea acțiunilor lor.

Se iau în considerare următorii factori:

- (a) statul membru este cel pe teritoriul căruia a fost săvârșită infracțiunea;
- (b) statul membru este cel al cărui resortisant este autorul infracțiunii sau cel în care își are reședința autorul infracțiunii;
- (c) statul membru este țara de origine a victimelor;
- (d) statul membru este cel pe teritoriul căruia a fost găsit autorul infracțiunii.

(4) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili, de asemenea, competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3-12 și la articolul 14, în cazul în care refuză predarea sau extrădarea unei persoane suspectate sau condamnate pentru o astfel de infracțiune către un alt stat membru sau către o țară terță.

(5) Fiecare stat membru se asigură de stabilirea competenței sale pentru cazurile în care infracțiunile menționate la articolele 4 și 14 au fost săvârșite în totalitate sau parțial pe teritoriul său, indiferent de locul în care este stabilit sau își desfășoară activitățile infracționale grupul terorist.

(6) Prezentul articol nu exclude exercitarea competenței în materie penală, astfel cum este stabilită de un stat membru în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 20

Instrumente de investigare și confiscarea

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 3-12 dispun de instrumente eficiente de investigare, cum ar fi cele utilizate în cazurile de criminalitate organizată sau în alte cazuri de infracțiuni grave.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile lor competente indisponibilizează sau confiscă, după caz, în conformitate cu Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, produsele provenite din săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate în prezenta directivă ori din contribuția la acestea și mijloacele folosite sau destinate a fi folosite pentru săvârșirea acestor infracțiuni ori pentru contribuția la săvârșirea acestora.

Articolul 21

Măsuri împotriva conținutului online de instigare publică

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura eliminarea promptă a conținutului online care constituie o instigare publică la comiterea unei infracțiuni de terorism, astfel cum se menționează la articolul 5, găzduit pe teritoriul lor. Acestea depun, de asemenea, eforturi pentru a obține eliminarea unui astfel de conținut online găzduit în afara teritoriului lor.

(2) Statele membre pot, în cazul în care eliminarea la sursă a conținutului menționat la alineatul (1) nu este fezabilă, să ia măsuri de blocare a accesului la un astfel de conținut pentru utilizatorii de internet de pe teritoriul lor.

(3) Măsurile de eliminare și de blocare trebuie să fie instituite cu ajutorul unor proceduri transparente și să ofere garanții corespunzătoare, în special pentru a asigura faptul că respectivele măsuri se limitează la ceea ce este necesar și că amploarea lor este corectă și că utilizatorii sunt informați asupra motivelor respectivelor măsuri. Garanțiile referitoare la eliminare sau blocare includ, de asemenea, posibilitatea intentării unei căi de atac judiciare.

Articolul 22

Modificări ale Deciziei 2005/671/JAI

Decizia 2005/671/JAI se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «infracțiuni de terorism» înseamnă infracțiunile menționate în Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului ^(*)

^(*) Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).”;

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că informațiile relevante colectate de autoritățile sale competente în cadrul procedurilor penale în legătură cu infracțiunile de terorism sunt puse cât mai

⁽¹⁾ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

curând posibil la dispoziția autorităților competente dintr-un alt stat membru, atunci când informațiile ar putea fi utilizate pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor de terorism, astfel cum se menționează în Directiva (UE) 2017/541, în statul membru respectiv, fie la cerere, fie spontan și în conformitate cu dreptul național și cu instrumentele juridice internaționale relevante.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(7) Alineatul (6) nu se aplică în cazul în care schimbul de informații ar pune în pericol investigațiile în curs sau siguranța unei persoane, și nici atunci când ar fi contrar intereselor esențiale ale securității statului membru în cauză.

(8) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile lor competente iau, după primirea informațiilor menționate la alineatul (6), măsuri în timp util, în conformitate cu dreptul național, după caz.”

Articolul 23

Drepturile și libertățile fundamentale

(1) Prezenta directivă nu are drept efect modificarea obligațiilor de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt consfințite la articolul 6 din Tratatul UE.

(2) Statele membre pot stabili condiții impuse de și în conformitate cu principiile fundamentale privind libertatea presei și a altor mijloace de comunicare în masă care reglementează drepturile și responsabilitățile, precum și garanțiile procedurale ale presei sau ale altor mijloace de comunicare în masă atunci când astfel de condiții se referă la stabilirea sau limitarea răspunderii.

TITLUL V

DISPOZIȚII PRIVIND PROTECȚIA, SPRIJINUL ȘI DREPTURILE VICTIMELOR TERORISMULUI

Articolul 24

Asistență și sprijin pentru victimele terorismului

(1) Statele membre se asigură că investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute în prezenta directivă nu depinde de un denunț sau de o acuzație făcută de o victimă a terorismului sau de o altă persoană care este afectată de infracțiune, cel puțin dacă faptele au fost săvârșite pe teritoriul statului membru.

(2) Statele membre se asigură că există servicii de sprijin care abordează nevoile specifice ale victimelor terorismului, în conformitate cu Directiva 2012/29/UE, și că aceste servicii sunt puse la dispoziția victimelor terorismului imediat după un atac terorist și, ulterior, pentru cât timp este necesar. Astfel de servicii se oferă pe lângă serviciile generale de sprijin pentru victime sau ca parte integrantă a acestora, acestea din urmă putând face apel la entitățile existente care oferă sprijin specializat.

(3) Serviciile de sprijin trebuie să aibă capacitatea de a oferi asistență și sprijin victimelor terorismului în conformitate cu nevoile lor specifice. Serviciile sunt confidențiale, gratuite și ușor accesibile tuturor victimelor terorismului. Acestea includ în special:

(a) sprijin emoțional și psihologic, precum sprijin și consiliere de specialitate în caz de traume;

(b) furnizarea de consiliere și informații privind orice chestiuni juridice, practice sau financiare relevante, inclusiv facilitarea exercitării dreptului la informare al victimelor terorismului, astfel cum se prevede la articolul 26;

(c) asistența privind cererile referitoare la despăgubirea victimelor terorismului, disponibilă în temeiul dreptului național al statului membru în cauză.

(4) Statele membre se asigură că există mecanisme sau protocoale care să permită activarea serviciilor de sprijin pentru victimele terorismului în cadrul infrastructurilor lor naționale de răspuns în situații de urgență. Astfel de mecanisme sau protocoale au în vedere coordonarea autorităților, agențiilor și organismelor competente pentru a putea oferi un răspuns global nevoilor victimelor și ale membrilor familiilor lor imediat după un atac terorist și ulterior, pentru cât timp este necesar, inclusiv mijloace adecvate care să faciliteze identificarea victimelor și a familiilor acestora și comunicarea cu acestea.

(5) Statele membre se asigură că se acordă tratament medical adecvat victimelor terorismului imediat după un atac terorist și ulterior, pentru cât timp este necesar. Statele membre își păstrează dreptul de a organiza furnizarea de tratament medical victimelor terorismului în conformitate cu sistemul lor național de sănătate.

(6) Statele membre se asigură că victimele terorismului au acces la asistență juridică, în conformitate cu articolul 13 din Directiva 2012/29/UE, atunci când au calitatea de parte în procedurile penale. Statele membre se asigură că gravitatea și circumstanțele infracțiunii sunt reflectate în mod corespunzător în condițiile și normele procedurale în temeiul cărora victimele terorismului au acces la asistență juridică în conformitate cu dreptul național.

(7) Prezenta directivă se aplică în completarea Directivei 2012/29/UE, fără a aduce atingere măsurilor prevăzute în respectiva directivă.

Articolul 25

Protejarea victimelor terorismului

Statele membre se asigură că există măsuri pentru protejarea victimelor terorismului și a membrilor de familie ai acestora, în conformitate cu Directiva 2012/29/UE. La stabilirea faptului dacă și în ce măsură aceste persoane ar trebui să beneficieze de măsuri de protecție în cursul procedurilor penale, se acordă o atenție specială riscului de intimidare și de represalii și necesității de a proteja demnitatea și integritatea fizică a victimelor terorismului, inclusiv pe durata audierilor și cu ocazia depunerii mărturiilor.

Articolul 26

Drepturile victimelor terorismului care își au reședința într-un alt stat membru

(1) Statele membre se asigură că victimele terorismului care își au reședința în alt stat membru decât cel în care a fost săvârșită infracțiunea de terorism au acces la informații privind drepturile de care beneficiază, serviciile de sprijin și schemele de despăgubire disponibile în statul membru în care a fost săvârșită infracțiunea de terorism. În acest sens, statele membre în cauză iau măsurile adecvate pentru a facilita cooperarea dintre autoritățile sau entitățile lor competente care furnizează sprijin de specialitate pentru a asigura accesul efectiv al victimelor terorismului la astfel de informații.

(2) Statele membre se asigură că toate victimele terorismului au acces la serviciile de asistență și de sprijin astfel cum sunt prevăzute la articolul 24 alineatul (3) literele (a) și (b) pe teritoriul statului membru în care își au reședința, chiar dacă infracțiunea de terorism a fost săvârșită într-un alt stat membru.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 27

Înlocuirea Deciziei-cadru 2002/475/JAI

Decizia-cadru 2002/475/JAI este înlocuită în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre respective cu privire la termenul de transpunere a deciziei-cadru respective în legislația națională.

În ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimerile la Decizia-cadru 2002/475/JAI se interpretează ca trimerile la prezenta directivă.

Articolul 28

Transpunere

(1) Până la 8 septembrie 2018, statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează fără întârziere Comisia cu privire la acest lucru.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor măsuri de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 29

Raportare

(1) Până la 8 martie 2020, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.

(2) Până la 8 septembrie 2021, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a valorii adăugate a prezentei directive în ceea ce privește combaterea terorismului. Raportul se referă și la impactul prezentei directive asupra drepturilor și libertăților fundamentale, inclusiv asupra nediscriminării, asupra statului de drept și asupra nivelului de protecție și asistență oferite victimelor terorismului. Comisia ia în considerare informațiile furnizate de statele membre în temeiul Deciziei 2005/671/JAI și orice alte informații relevante privind exercitarea competențelor în temeiul legislației de combatere a terorismului legate de transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive. Pe baza acestei evaluări, Comisia decide, dacă este necesar, asupra unor acțiuni ulterioare adecvate.

Articolul 30

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 31

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 15 martie 2017.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

I. BORG
